

ГЛАВА V

СЪЩЕСТВИТЕЛНО ИМЕ

1. Образуване и класификация на съществителните имена

Както в българския, така и в ромския език съществителните се делят на нарицателни и собствени имена.

Голяма част от съществителните в ромския език са остатък от индийските езици. От първичните корени, с помощта на наставки и представки, се образуват нови думи. Наставките се различават от окончанията. Най-често те служат за формално представяне на граматическата функция на думата. Те са и словообразувачи елементи, а окончанията – формообразувачи. В ромския език са запазени първичните окончания на глаголните форми, както и падежните окончания на номинативните единици. Някои думи, обаче, нямат падежни окончания или са ги загубили. Всяка дума може да се раздели на две части: основа (корен) и наставка (окончание). Например дума **bašno** (петел) се състои от основата **baš-** (от **baš – av** – пея) и наставката **-no**, която се е сляла с окончанието за м. р. – **o**.

Съществителните, с окончание –o отговарят на същото окончание от езика пракрит. Например думата **čhavo** (момче, дете) в ромския език се е развила от думата **chavaka** от пракрит. По същия начин се обяснява думата **kalo** (черен) в ромския от староиндийското **kala** или **kalaka**. От староиндийското окончание **-u**, в думата **čaru** се е развило окончанието **-o** в думата **čaro** (паница, черунка, кора) а от староиндийското **pandru** се развива ромската дума **parno** (бял).